

TANÚSÁG

A Nagymarosi Egyházközség Hírlevele

► „Eddig külsőleg érintettél...

... ezután bensőleg érints meg!”

A feltámadott megjelenéseinek egyik legkedvesebb története az emmauszi találkozás. A történet elbeszéli, mi történik azokkal az emberekkel, akik a feltámadt Krisztussal találkoznak. Valószínűleg nem a tizenkettő köréhez tartozó két tanítványról lehet itt szó, Lukács a nevüket sem említi meg, nem az a fontos. Számunkra a keresztyén ember és a feltámadt Úr találkozása miatt fontos ez a történet. Jézus szentírás-magyarázata az, ami lángolóvá teszi a szívüket, megmutatja, hogy az eddigi messiásfogalmuknak módosulnia kell, a Megfeszített lehet egyben a Messiás is.

Amíg távolodnak, csalódás és félelem uralja szívüket. Jézus felismerése a fordulópont, s attól kezdve csodálkozás, öröm, lelkesedés tölti el őket. Jeruzsálemtől távolodva – az emlékektől való elszakadáskor – homály és elkeseredés gátolja meg őket, hogy felismer-

jék Jézust. Ahogy Mária Magdolna könnyei miatt nem veszi észre, hogy Jézussal beszél, úgy a tanítványok is fájdalommal, önmagukkal vannak elfoglalva, nem veszik észre, kivel beszélnek. (Mikor magam körül forogva, saját sebeimet nyalogatva, depresszióba süllyedve nem veszem észre Jézust magam mellett, pontosan hozzájuk hasonlítok...) A fordulat akkor áll be, amikor megnyílik a szemük. Isten ajándéka ez számukra, egy csapásra eltűnik a depressziós hangulat, ha Isten belép az ember

életébe. Amíg a szemük a katasztrófára tapad, menekülnek: mindegy, hová, csak el innen. Elfelejtteni persze nem könnyű ezt a három évet, hiszen a szívük visszahúzza őket. Jézus tapintatát mutatja, hogy amikor melljük szegődik, nem korholja őket. Engedi, hogy elmondják fájdalmukat, meghallgatja őket, és csak miután kiöntötték szívük fájdalmát, amikor képessé váltak a befogadásra, csak akkor kezdi el magyarázni az Írásokat. Meghívja őket, hogy gondolják át még egyszer, mi is történt. Hátha lehet másként is, új megvilágításban látni a történeteket.

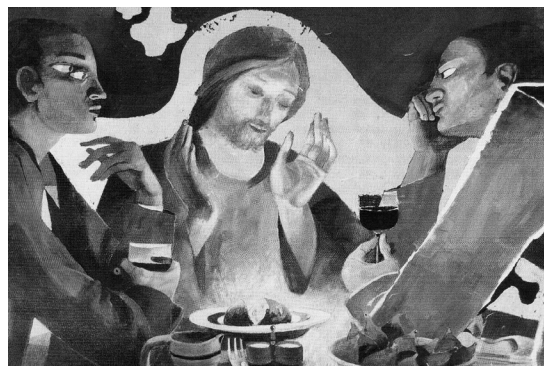
Régóta járjuk mi is a magunk emmauszi útját, és nem ismerjük fel őt magunk mellett. Egymás mellett lépdelünk, tele vagyunk keserőséggel, csalódással,

sebekkel. De ma újra asztalhoz ültet minket. Ma is megtöri a kenyeret, és megnyitja szemünket, hogy újra felismerjük őt. Felismerhetjük, megérinthetjük, lángolhat a szívünk, mert találkoztunk vele. Ezután nem élhetünk úgy, mint régen. A vele való találkozás egyben küldetés is, már

nem maradhatunk némák. Templomainkban... több ezer emmauszi tanítvány ül... Felismerhetjük az Urat a kenyértörésben. Ugye lángol a szívünk? Ha kérjük, velünk jön, bennünk imádkozik, énekel, dicsőíti az Atyát. Nincs tekintettel a konvenciókra, közömbösségünkre, nehézségünkre. Túllép a szigorúságon, és lakást akar nálunk, boldog, szabadon szerető, lángoló szívű keresztyént akar látni bennünk - mert feltámadt és él.

/ Gáspár István: A Tábor-hegyen /

Arcabas: Emmauszi tanítványok

▶ | **Érdemes máshogy is imádkoznunk**

Nagyböjti lelki nap István atyával

Nagy örömmre szolgált, hogy én is eleget tettem 2016. február 27-én István atya meghívásának. Megismerkedhettünk egy teljesen új imádkozási formával, a Szent Ignác által kidolgozott szentírási elmélkedéssel.

„Ezután kiment és szokása szerint elindult az Olajfák hegyére. A tanítványok is elkísérték. Amikor odaért kérte őket: Imádkozzatok, nehogy kísértésbe essetek!” (Lk 22,39-40)

Teljesen ott éreztem magam a Getszemáni-kertben! Az olajfák illata terjengett a levegőben, jó volt beszippantani! Találkozni az apostolokkal, és beállni közéjük. Fájdalommal néztem Jézust, félelemmel teli, szenvedő arcát. Odafordult felénk és kérte, hogy imádkozunk érte. Olyan jó volt elcsendesedni és megtapasztalni azt, hogy most nem én beszélek, hanem Isten szól hozzám. *„Imádkozzatok nehogy kísértésbe essetek!”*

Átéreztem, hogy én is hányszor belealszom az imádkozásba. Milyen fájdalom volt így látni Jézust, hogy halál-félelmében így magára maradt. Senki nem virrasztott, mindenki álomba szenderedett. Felfoghatatlan számomra, hogy micsoda szenvedésen ment Ő keresztül!

ÉRTEM, ÉRTÜNK, BŰNÖS EMBEREKÉRT VÁLLALTA A SZENVEDÉST, HOGY NEKÜNK ÖRÖK ÉLETÜNK LEGYEN! Jézus 2000 éve történt eseménye ma is hiteles. Hálás szívvel gondolok vissza erre a csodálatos imádkozásra. Milyen jó, hogy mi tudunk bűnbánatot tartani, és Ő meggyógyítja minden gyöngeségünket.

Uram kérlek, hogy bocsáss meg, hisz oly sokszor megbántottalak, irgalmadért fohászokodom! Add meg kérlek, Uram, hogy mindig tudjak hálával és köszönettel gondolni Rád!

Ferenc Pápa Az Evangélium öröme c. enciklikájáról is beszélt István atya.

„Beteljesedett az idő, és már közel van az Isten országa. Tartsatok búznabánatot, és higgyetek az Evangéliumban.” (Mk 1,15)

Milyen nagy öröm az evangélium, betölti az ember szívét. A találkozás Jézussal, az mindig öröm! Az öröm tovább akarja ajándékozni magát, és

ezt csak örömmel tudjuk tovább adni! Nekünk keresztényeknek nyitottnak kell lennünk a párbeszédre, hogy jobban megismerhessük egymást. Meg kell szabadulnunk az elzárkózástól, és a megvetés minden formájától. A savanyú keresztények nem hallják meg Isten hangját, érzéketlen, elégedetlen személyekké válnak!

EVANGÉLIZÁCIÓ! Nekünk feladatunk van, nem várkozhatunk tovább! Ki kell menni a VILÁGBA JÉZUS ÖRÖMHÍRÉVEL! Ehhez viszont bátorságra van szükségünk! A Fehér vacsorával például meg lehet mutatni magunkat, azt, hogy itt vagyunk!

SZÓRNUNK KELL A MAGOT!

A magvető példabeszéde (Mt 13, 1-23) Aki a jó magot veti, az az Emberfia. Isten az, aki megmutatja az utat: Plébánia és Pásztor: a nyájnak együtt kell haladnia Krisztus felé. Uram ebben kérjük áldásodat,

tégy bennünket nyitottá, érzővé, vezess minket ezen az úton, hogy a Tőled kapott örömet tovább tudjuk adni. Add meg kérünk, hogy általunk még sokan mások is megérezhessék irgalmas szeretetedet.

A kegyelemmel teljes napot szentségimádással fejeztük be. Megható és szívmengető érzés volt újra elcsendesedve hálát adni érte!

Dicsőség és hála neked, URUNK, hogy meghívtál bennünket erre a találkozásra! Jó volt megtapasztalni a Te jelenlétedet, hogy közelebb kerülhettünk hozzád!

Szívből köszönjük István atya szeretetét, és hálát adunk érte Istennek! Bátorítani szeretnék mindenkit: gyertek el, mert Jézus hív és vár mindnyájatokat! Izgottan várjuk a következő alkalmat.

| EGY ALFÁS TANÚSÁGA |

„Az önmeghaladás alapmagatartása alapmagatartása, az elszigetelt tudattal és önmagunkra vonatkoztatással való szakítás az az alap, amely lehetővé tesz bármiféle gondoskodást másokról és a környezetről, és amely kiváltja azt az erkölcsi reakciót, hogy figyelembe vesszük minden cselekedetünknek és minden személyes döntésünknek a külvilágra kifejtett hatását.”

/ Ferenc pápa Laudato si' /

Ki, hogyan készül a nagyböjtben?

Lemondással; betegek és idősek látogatásával; hozzátartozók ápolásával; unokák segítségével; imával; 24 órás, kenyér és víz általi szigorú böjttel a plébániai közösségért (mind a 40 napra jutott 1-2 vállalkozó)!

A jó Isten tálcán kínálja a lehetőségeket, csak élni tudunk vele!

Az egyházi év szíve (részlet)

... Az egyház minden évben lepergeti előttünk a szent misztériumot, hogy azt szemlélve még inkább megismerjük és megszeressük, és bensőleg megismerjük Krisztust, aki értünk adta életét...

... Virágvasárnap az Úr ünnepélyesen bevonul Jeruzsálembe, itt és most a templomba, s ezen keresztül a mi életünkbe, s mi elkísérjük őt ezen az úton, a szenvedés útján. Szent színjáték zajlik le előttünk, melynek azonban nemcsak nézői, hanem szereplői is vagyunk. Ha a hozsannázó tanítványok elhallgatnak, akkor a kövek szólalnak meg. Ennek tanúi lehetünk, ha mi, katolikusok elhallgatunk, megszólalnak a kövek, szekták gombamód szaporodnak, mert valakinek hirdetnie kell az örömhírt...

/ Gáspár István: A Tábor-hegyen /

▶ Amit én tettem veletek, ti is úgy tegyetek!

Országos Lelkipásztori Teológiai Napok

Helyszín: Eger, Hittudományi Főiskola

A résztvevők létszáma: ~ 250 fő

Szervező: Országos Lelkipásztori Intézet (István atya)

Kedves Testvérek!

| HEININGER FERENC |

Rövid beszámolót szeretnék elétek tárni az idén januári egri napokról. Ez a 3,5 napos együttléte az Úrral, az Erdélyből, Felvidékről, Kárpátaljáról és az anyaországból érkező keresztény testvéreinkkel tökéletes lehetőség az Úrban való elmélyedésre, a tanulásra, a töltekezésre, az imádságra, az elcsendesedésre. A napok felépítése, okos menetrendje, a meghívott előadók személye és témái kiváló alkalmat teremtenek a találkozásra. Találkozásra a Lélekkel, önmagunkkal, elvermelt gondolatainkkal, és – látásmódunkat tágítandó – találkozhatunk határon túli és inneni testvéreinkkel.

Alább felsorolok néhány gyönyörű, számomra megvilágosodásszerű mondatot, gondolatot, amelyek ez alkalommal Egerben elhangzottak:

- Ha mi magunk irgalomra leltünk Istennél, akkor tudunk másokkal is irgalmasak lenni.
- Az önmagunkból kilépő, segítő szándékú szeretet elindítja bennünk az életet.
- A „*terepen*” élő, tevékeny atyák, testvérek létezése fontosabb, mint a könyvtári egyházi szakirodalom.
- Mélyponton fárad értünk, és mindig értünk jön az Isten!
- Aki irgalmat akar családjában, egyházközségében, az tegyen és fáradjon érte!
- A halálunkkor Isten befejezi teremtésünket. Leporolja az életünkben, életünkkel általunk festett ikont, és teljes mértékben befejezi azt.

Olasz Ferenc fényképész

- Isten döntésre, elköteleződésre, felelősségvállásra szólít fel. Ez kihívás!
- Az életet nem csinálni kell, hanem engedni, hogy történjen, – és rácsodálkozni a történésekre.
- Az Isten felől áradó megbocsátás, kiengesztelődés ajtaját csak mi nyithatjuk ki. Az ajtó kulcsa bennünk, a mi kezünkben van.
- Milyen a hiteles irgalmasság? Azért vagyok irgalmas, mert tudom, hogy így kell tennem. Vagy azért vagyok irgalmas, mert nem tudok másképp tenni.

▶ A csend után

Ma reggel felmentem a kálváriára. Egy kicsit „*kettesben*” szerettem volna lenni Vele, Jézussal. Általában itt nem „*zavar meg*” semmi külső benyomás, körülmény, stb.

Már a lépcsőn az egyik stációnál megajándékozott az azal a békével és örömmel, melyet régen nem éreztem. A kereszt tövénél ülve hagytam magam Őfelé sodródni, amikor egy nő jött fel ugyanoda. Rájöttem: ő az egyik „*nehéz emberem*”. Nehezen viselem, mikor meg-

látom, valamiért nem volt szimpatikus soha. Kedvesen köszöntünk egymásnak, majd pár szót váltottunk a kereszt alatt. Megszűnt bennem az ellenézés, amiért igen hálás voltam. Ez után egy férfi sétált arra. Ismerem látásból, de csak köszönő viszonyban vagyunk. Megállt és kérdezte: – „*Meditálsz? – Igen*” – próbáltam rövidre zárni beszélgetésünket. De ő tovább beszélt. Volt egy félreértése egy idős házaspárral, akik már meghaltak. A nézeteltérésből fizikai bántalmazás lett, megverte az öregget... Nem szóltam semmit.

A csend után azt mondta: „– *Ne haragudj, hogy ezt elmeséltem, de olyan jó volt kimondani. – Pont jó helyen tetted le!*” – mondtam, és felnéztem Jézusra. Zavarom annyit mondott: – „*Hát igen...*” – majd elköszönt.

Ómagyar Mária-siralom

Valék siralom-tudatlan.
Siralomtól süppedek,
Bútól aszok, epedek.

Választ világomtól-
Zsidó, fiacskámtól,
Édes örömemtől.

Ó én én édes uracskám,
Egyetlen egy fiacskám!
Síró anyát tekintsed,
Bújából kinyujtsad /kihúzzad!/

Szemem könnytől árad,
És keblem bútól fárad.
Te véred hullása
Én keblem alélása.

Világ világa,
Virágnak virága!
Keservesen kízzatol,
Vas szegekkel veretel.

Ó nekem, én fiam,
Édes mint a méz! /Édesb méznél?/
Szegényül /szégyenül?/szépséged,
Véred ürül /patakszik/ vízként.

Siralmam, fohászodásom-
/ezekkel/ Terjed /mutatkozik/ kívül
Én keblemnek belső búja,
Mi soha el nem hűl /enyhül/.

Végy halál engemet,
Egyetlenem éljen,
Maradjon uracskám,
Kit világ féljen!

Ó igaz Simeonnak
Biztos szava ére /beteljesedett;/
Én érzem e bútórt,
Mit hajdan ígére.

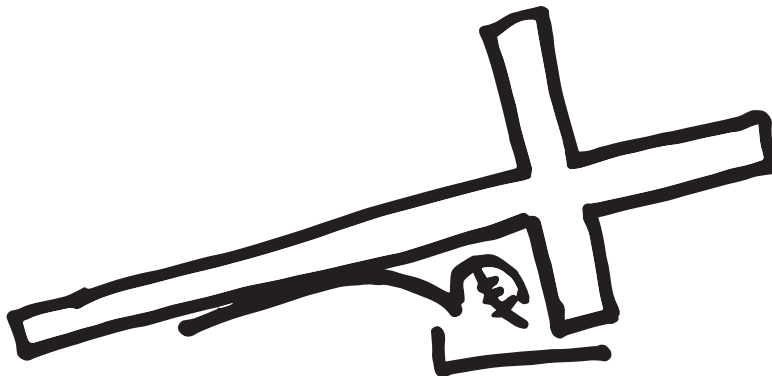
Elválnom tőled,
De ne volna,
Hogy így kízzatol,
Fiam, halálra.

Zsidó, mit téssz,
Törvénytelen,
Mert fiam hal
Bűntelen.

Fogva, huzogatva,
Öklelve, kötve
Ölöd.

Kegyelmezzetek fiamnak,
Ne légyen kegyelem magamnak,
Avagy halál kínjával,
Anyát édes fiával
Egyetemben öljétek!

(Pais Dezső értelmezése szerint)

▶ Varázskő

Kedves barátokkal, alfás társakkal, Szentkúton jártam, ami nagyon nagy élmény volt számomra. A nap végén betértem egy kegytárgyakat árusító kis üzletbe. Rögtön megakadt a szemem azon a pulton, ahol mindeféle feliratozott kövek sorakoztak egymás mellett. Nagyon megtetszett a rajtuk lévő felirat.

*„Szentkúti kegyhelyen voltam,
szeretettel rád gondoltam,
ezt emlékül neked hoztam.”*

Egy kedves ismerősöm jutott eszembe, aki nem tudott velünk jönni. Gondoltam, biztosan örülni fog neki. Hazafelé egész úton a kezemben forgattam a követ, miközben érdekes gondolatok jutottak eszembe. Amikor kisiskolás voltam, volt egy gyerekkori játékunk. Az egész osztály libasorba állt, és az elsőnek a fülébe súgott valamit a tanító néni, amit tovább kellett súgnia a következőnek, ami ment gyerekről gyerekre. Egy szabály volt csak. Nem lehetett a szöveget eltorzítani. Mégis mire a sor végére érkezett, egészen eltorzult az üzenet. Minél hosszabb volt az a sor, annál inkább megváltozott az egész mondat.

Ha valaki egy olyan üzenetet küld tovább, melyet nem értett meg, biztos, hogy változtat rajta valamit. Az ember minden egyes mondattal lefordít a maga számára, s így adja tovább. Mindenki egy icipicit hozzáadja a saját verzióját.

Ami tiszta forrásból indul, idővel magába sodorja az idő szemetét, s végül mire a tengerbe érkezik, a valaha tiszta ragyogó vízből koszos folyadék lesz.

Egyetlen egy feladat van a számunkra. A tiszta forráshoz nap mint nap visszatérni!

Annyira hozzászoktunk az elkoszolódáshoz, hogy már nem is tudunk arról, hogy létezett az életnek egy tiszta állapota is. Azt hisszük, hogy ez mindig így volt, és így is lesz. Valamit sejtünk és homályosan érezzük, hogy ez nem egy normális állapot.

De vállat vonunk, hát ilyen az élet – mondjuk. Pedig vissza szeretnénk találni a tiszta forráshoz.

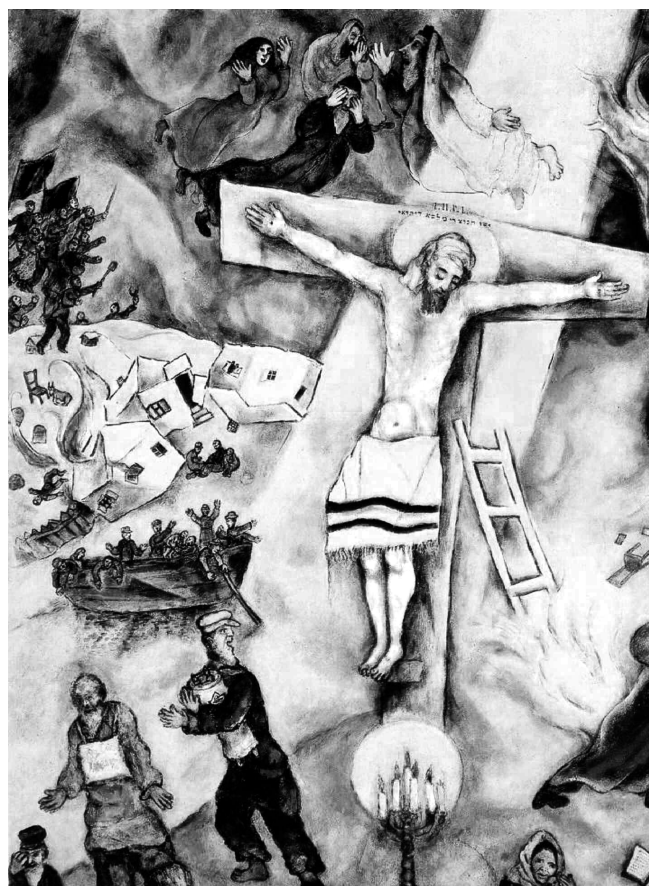
Itt van egy szó: ISTEN. Ő az eredetünk, belőle származunk. Ő súgta az első tiszta üzenetet a fülünkbe, amit nem szabad eltorzítanunk. Őtől kaptuk a szavakat, amiket akkor még értettünk.

Isten azt súgta:

„Egy követ adok a kezvedbe. Őrizd meg, és emlékezz arra, amit utad elején a füledbe súgtam. Csak akkor érted, hogy mi az, ha emlékszel rám. Azért adtam követ, mert az nem romlik meg soha. A rozsda nem emészti, a hazugság nem oldja. Akármilyen történik veled, a varázskő ott van a tennyeredben, s megment téged minden bajtól és veszedelemtől. Ha nem felejtetted el, hogy mi van beleírva.”

MARADJ HŰSÉGES HOZZÁM! NE FELEJTS ELT

Chagall: Fehér kereszt

| GERGELY ÁGNES |

► Elbúcsúztunk Norbi atyától

ISTEN ÁLDJA ÉS SEGÍTSE TOVÁBBI SZOLGÁLATÁBAN!

▶ Jeremiás siralmai

„A Keresztet ünnepeljük, a Keresztnek énekeljük
ujjongó dicséretét. Kereszt a mi győzedelmünk,
itt adatott letepernünk ellenségünk erejét. Rajta
függ a Feláldozott, egy világot ki megmosott az
ősbűnnek szennyitől. Kiterjeszti négyes ágát, és a
földnek négy határát egybefogja, élteti.”

(Pascale mysterium)

Pár éve kért meg Szabó Ildi, hogy a szent három nap liturgiájában énekeljem Jeremiás siralmait. Aki már részt tudott venni a délelőtti liturgiában, biztosan átélte a versek súlyát, mélységét. A földi szenvedés, nyomorúság képei a babiloni fogságban élő zsidó nép mindennapjaiban tárulnak elénk. Jeruzsálem elpusztult, távoli földön, fogságban a nép az Istentől távol érzi magát, ahogy a Megváltó is átéli a teljes magányt: „...miért hagytál el engem?” Ez a magány mutatja meg magát nekünk énekelve, hallgatva Jeremiás siralmait, így a nagycsütörtöki, nagypéntek esti liturgiába már úgy érkezhetünk, hogy lelkünk már felkészült, hogy Krisztussal járja végig az ő szenvedésének minden állomását.

1Én vagyok az a férfi, aki nyomorúságot látott
haragjának vesszeje miatt.

2Engem hajtott és vezetett
sötétségbe és nem világosságba.

3Igen, ellenem fordítja kezét
újra meg újra, egész nap.

4Elsorvasztotta húsomat és bőrömet,
összetörte csontjaimat.

5Körülbástyázott és bekerített engem
méreggel és gyötrellemmel.

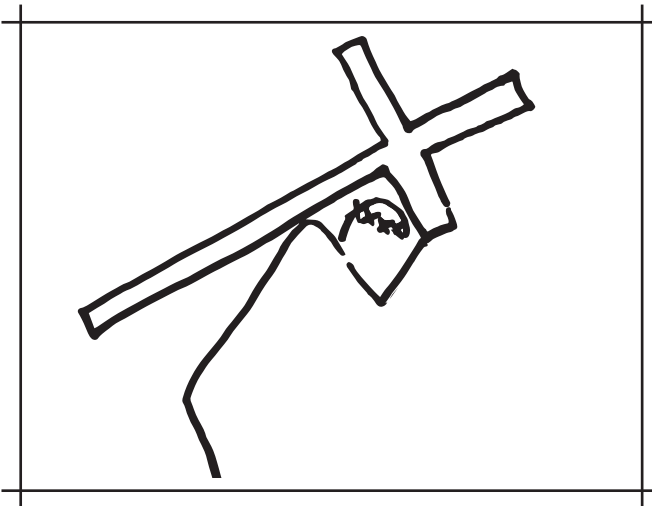
6Sötétségben adott nekem lakást,
mint az örök halottaknak.

7Falat emelt körém, és nem mehetek ki,
súlyossá tette bilincsemet.

8Ha kiáltok és könyörgök is,
elnémítja imádságomat.

/ részlet a 3. részből /

Nehéz ez mindig nekem...Sokszor nehéz a sok szenvedés után a feltámadás örömeire hangolódni. Tényleg igaz, hogy „nagypéntekes” keresztények vagyunk?

Már az ószövetség Istene sem kér a véres áldozatokból, ...miért várja hát az Atya a Fiútól, hogy kínok között haljon? István atya most tárta elénk a tékozló fiú történetében az Atya igazi arcát: irgalom, megbocsátás, jóság, szelídség..., nem tudom összehozni azzal a képpel, hogy a Fiú szenved, a Teremtő pedig nyugalmat talál magának, amikor a bűnös emberiségnek szánt büntetést kiszabhatja a Fiúra.

Az idei nagyböjtben az a tanítás érintett meg leginkább, hogy az Isten meg akarja mutatni nekünk, mennyire szeret. Bűneim, félelmeim, bizonytalanosságaim a „Vádló” hazugságaiból fakadnak. Kinek hiszek én? Az Isten emberi testet ölt, hogy bemutassa nekünk valódi arcát, és hogy ne kételkedjünk szerető jóságában, elmegy addig, ameddig ember elmehet. Meghal a kereszten. Ha így szemlélem a Húsvét titkát, akkor Jeremiás siralmi más fényt kapnak. Elpusztulhat Jeruzsálem, lehetnek munkahelyi problémáim, megalázhatnak, megbetegedhetek, hatalmas terheket hordozhatok..., ezernyi valós dolgotól szenvedhetek. De ha olyan Istenem van, aki ENNYIRE SZERET, akkor minden átértékelődik.

„Ó, Halál, haláloddá leszek, halálos harapásod leszek neked pokol.” (Pascale mysterium)

Idén megpróbálom ennek a fényében élni az ünnep napjait, így énekelni a siralmakat.

Szent sír őrzés

A nagymarosi cserkészcsapat egyik legrégebbi hagyományai közé tartozik ez a nagyszombati szolgálat. Ez a csapatkeresztút mellett, a cserkészek nagybőjti készülődésének a csúcspontja. Először hét éve voltam szent sír őrzésen, ekkor még cserkészként és már akkor nagyon magával ragadott ez szolgálat.

Ezután 2013-ban nyert újabb értelmet számomra, mikor az általam vezetett őrssel, a Vad Hiúzokkal őriztük a szent sírt. Nagyon jó érzéssel töltött el, hogy nem csak saját magam, hanem az őrsömmel és az egész 950-es Szent Gellért Püspök cserkészcsapattal együtt vehetem ki a részemet a nagyszombati ráhangolódásból. Minden évben a csapatunkból nagyon sok gyerek vesz részt ezen.

Évek óta hamar eldől, melyik őrs melyik időpontban őrködik. Már a kora reggeli órákban kezdődik, és egészen késő délutánig tart. Minden őrs 45 percig őrködik, a gyerekek a tőlük elvárható maximális komolysággal és fegyelemmel állják végig ezt a

háromnegyed órát. Minden őrsékváltásnál van egy szolgálat átadás, amikor az új őrség őrsvezetője átveszi a szolgálatot és a csapatzászlót, aminek jelenléte minden szent sír őrzésnél elengedhetetlen.

Mindig nagyon jó hangulattal és feltöltődve adjuk át a szent sír őrzésének a posztját a soron következőknek.

| TÓTH BENCE CSST. |

Hogy újra igazi otthonom legyen

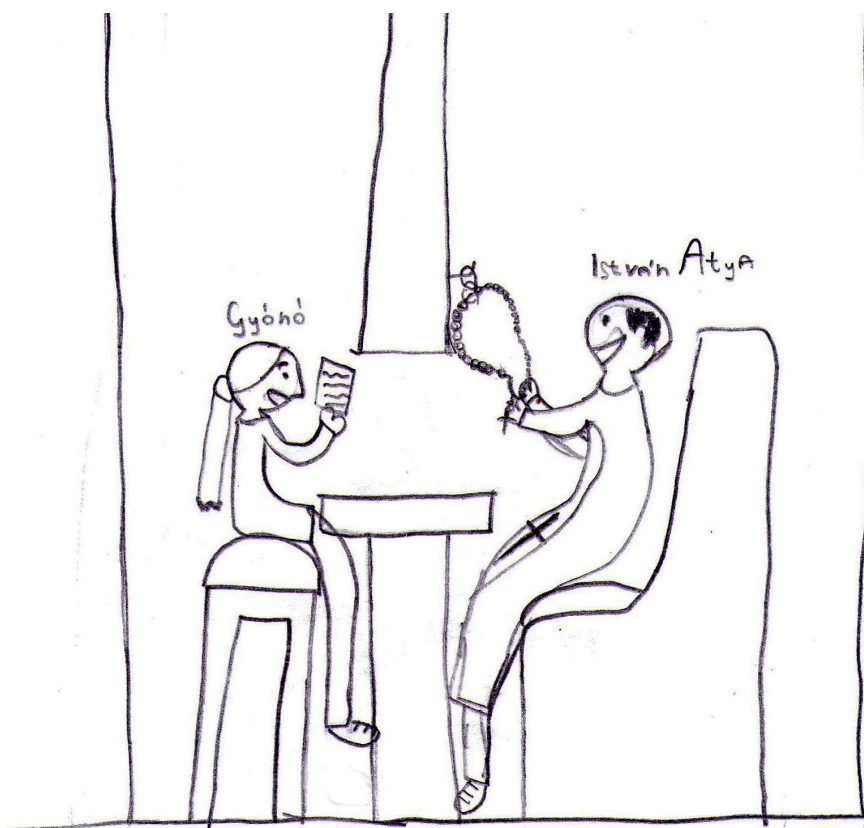
Szeretném megköszönni mindenkinek, aki ebben a nagy munkában részt vett, és segített. Nagyon büszke vagyok a nagymarosiakra, önzetlen, tiszta szeretetükért!

A bajban tudjuk, hogy kik az igazi felebarátaink. Ezek az emberek emberségből és jóságból kitűnőre vizsgáztak. Nagy tisztelettel vagyok mindenegyres ember iránt, aki szabadidejét nem sajnálva segített, hogy újra igazi otthonom legyen. A szeretetet, amit az itt élő emberek

től kapok, igazán most tapasztaltam meg. A magam részéről, csak úgy tudtam átélni ezt a katasztrófát, hogy a hitem és az emberszeretetem, amit átéreztem, erőssé tette a lelkemet.

Köszönöm, hogy itt élhetek, Nagymaroson, ilyen fantasztikus erős és nagylelkű emberek között. Még egyszer nagyon köszönöm mindenkinek, és remélem, imáimmal tudok kegyelmeket kieszközölni mindazoknak, akik az én javamat szolgálták. Külön köszönöm Mihály Gábornak ezt a hatalmas erőfeszítést, amit értem tett! Kérem a Jóistent, adjon neki erőt és egészséget a továbbiakban!

Tisztelettel és szeretettel:
Burgermeisterne Erzsike

► Csodák márpedig léteznek

Olyan hatéves forma körül lehettem, amikor először megéreztem Istent az életemben. Mindenre emlékszem. A napra, a helyszínre, hogy milyen ruhába öltöztetett anyám – mindenre olyan részletesen, mintha a legfontosabb élményem lenne. Nem történt semmi különös, én mégis megéreztem valamit. Hat éves fejjel valahogy úgy tudtam megfogalmazni, hogy a tavaszt. Valójában az Istent. És ez független az évszaktól – a lelkem virágzott ki. Isten kigombolta a lelkemet. Akkor kisütött a nap az életemben. Aznap Isten lett a nap, s én napraforgóvá váltam.

Azóta többször fog el ez a furcsa, mindent elöntő, mégis nagyon ismerős érzés. Csak egy pillanatig tart, mégis kárpótol mindenért. Egy másodpercre megszűnik a külvilág, elcsendesül, s kiüresedik a lélek a csodák számára. Amikor az ember azt érzi, hogy Isten egy pillanatra bepillantást enged a mennyországba. A Mennyországba, ami attól megrendítő, hogy senki sem találja. De olykor megengedi, hogy bepillantsunk a kapuján. Nem hív be, nem mondja, hogy maradj, de

megmutatja egy kis szeletét. Ilyen az, amikor Jézus utánunk nyúl. És kiemel a hétköznapi szürkeségből. Visszaránt minket a helyes ösvényre, melynek az útvonulat oly sokszor eltévesztjük. Amikor azt érezzük, hogy minden a helyén van az életünkben. Ilyenkor belül is érezzük a tavaszt. Látjuk a láthatatlant, amit csukott szível eddig nem vettünk észre. Tisztán érezzük az illatokat, a szellő nem bánt, hanem simogat, a gondolatainkba nem belefulladás, hiszen kitisztulnak egy percre. Amikor nem akarunk, és nem is tudunk gondolkodni, mert nem érzünk mást, csak hálát. Ezekben a pillanatokban újra és újra megtérünk, visszatérünk. Belül mi is feltámadunk Jézussal együtt. Mikor megrendül a lelkünk Isten nagyságán.

Olyan ritka érzés ez. És fájdalmasan szép. De nem bánom, amikor elmúlik. Mert várom, hogy majd én is részese leszek ennek a csodának, amibe a Jóisten olykor nagylelkűen betekintést enged.

| KOVÁCS LINDA |

Biztos kezekben

Levél az ungvári karitástól

A munkácsi konzul és felesége Nagymarosról származik! Minket ez a tény is felbátoríthat.

Kedves Hollikné Dr. Rendessy Annamária!

Ismételten szeretnénk hálás köszönetünket kifejezni a Nagymarosi Egyházközségnek azért a 215 000 Ft-os pénzadományért, melyet Trieb Gergely konzul úr közreműködésével juttattak el hozzánk ez év januárban a rászoruló családok megsegítésére, ill. az Ungvári Szent György Karitásztól épületének fejlesztésére. Az adományból 25 család számára vásároltunk élelmiszer csomagot (2000 Ft/csomag értékben), ill. 20 családnak adtunk gyógyszertámogatást (átlagosan 2500 Ft/család). A támogatásban részesülő családok számára ez az adomány óriási segítséget jelentett, mivel az élelmiszer- és gyógyszerárak napról-napra növekednek, a minimális fizetések és nyugdíjak pedig még a rezsizsámla kifizetésére sem elegendők. (Éppen ma volt bent nálam egy öreg bácsi, akinek a felesége 30 napot feküdt a kórházban, infarktusa volt, ma hazaengedték, de a kórházi ellátást minden pénzüket felemésztette.) A gázszámlájukat sem tudták emiatt kifizetni, és 8800 grivnya (92 000 Ft) adósság halmozódott fel, az államtól pedig 2000 Ft összegű támogatást kaptak, ami azt jelenti, hogy még mindig van 90 000 Ft tartozásuk, amit képtelenek kifizetni, mivel a kettőjük nyugdíja összesen: 28 000 Ft-nak megfelelő grivnyát tesz ki. Egy tegnapi eset pedig egy többgyerekes családdal kapcsolatos, akik nagyon nehéz körülmények között élnek, és a helyi gyerekorvosnő hívta fel rájuk a figyelmünket, mivel az egy hónapos gyereküknek még a legalapvetőbb dolgokat sem tudják megvenni, és emiatt nem fejlődik. (Az apuka 1000 Ft-os napszámon van, keményen dolgozik, de ez semmire sem elég) A tegnapi nap folyamán összeállítottunk a pici baba számára egy csomagot, mely a köv. tartalmazta: 2 csomag pelenka, 3 csomag tápszer és a legalapvetőbb gyerek gyógyszerek (Espumizan, Nurofen, Bepanten kenőcs) amely összesen 9000 Ft-ba került, ez az édesapa félhavi fizetése, emiatt nem is tudják ezt önerőből

megvásárolni. Számos ilyen és ehhez hasonló esetről és családról tudnék még beszámolni, akiknek óriási segítséget jelent az, hogy vannak olyan jótévedők, mint Önök, akiknek köszönhetően, segíteni tudunk. Az adomány másik részét, melyet a karitásztól épületének fejlesztésére kaptunk, két részre bontottuk, az egyik feléből egy nagy kapacitású páraelszívót vásároltunk a karitászházban működő ingyenes konyha számára (mivel ez már nélkülözhetetlen volt a konyha üzemeltetéséhez), a fennmaradt összeget pedig a konyha működtetéséhez szükséges élelmiszerek beszerzésére fordítottuk, ahol napi rendszerességgel 50-60 rászoruló számára biztosítunk meleg ebédet.

Még egyszer nagyon szépen köszönjük a támogatásukat, mellyel sok nélkülöző, nehéz körülmények között élő család mindennapjait tették szebbé.

Hálás köszönettel és imával Éles Adrienn és Szvida Edit karitásztól munkatársak

Kiadja:

Szent Kereszt Felmagasztalása
Katolikus Plébánia
Nagymaros, Szent Imre tér 2.

Megjelenik:

negyedévente

Felelős kiadó:

Gáspár István

Szerkeszti:

Hortoványi Emőke

Főmunkatárs:

Hortoványi Jenő

Munkatársak:

Gyöngyösi Gyula
Légrádi Alexa
Légrádi Dávid
Szigeti-Benedek Hajnalka
Zoller Andrea

Tervező szerk.:

Láng András

Nyomda:

Multiszolg. Bt. Vác

Példányszám:

500

Impresszum

Öröm és béke

„Fontos idekapcsolnunk egy ősi tanítást, amely jelen van a különböző vallások hagyományaiban és a Bibliában is. Arról a meggyőződésről van szó, hogy »a kevesebb több«. A fogyasztás lehetőségeinek állandó halmozása ugyanis szétszórta teszi a szívet, és megakadályozza, hogy meg tudjunk becsülni minden dolgot és minden pillanatot. Ezzel szemben, ha derűsen jelen tudunk lenni minden valóság előtt, bármilyen kevés legyen is, ez a megtérés és a személyes kibontakozás sokkal több lehetőségét nyitja meg számunkra. A keresztény lelkiség azt javasolja, hogy a józan növekedést válasszuk, és legyünk képesek örülni a kevésnek.”

/ Ferenc pápa: *Laudato si'* /

Oly sötét este lett

Oly sötét este lett, kihunyt mind a fény,
Mepihent már a test sírbolt rejtekén.
Véget ért a nagy harc, elhalt a földben a mag.
A keresztfa tövében megalvadt a vér,
Vasszegek kihülten hevernek szerte szét.
Gyertyafény sötét szobákban, új élet támad e gyászban!
Alle luja, alle alle luja! Alle luja, alle alle luja!
Ezért nyitotta láncza meg, Ezért a tátongó sebek,
Hogy bűneinket mossa el, csorgó vizével s vérivel.

/ énekes középkori költők verses imádságaiból /

Ó, ifjak, lányok, gyermekek,
az angyalszóból értsetek:
feltámadt Krisztus értetek, alleluja!
Itt áll az Úr most köztetek:
„Békesség már, ne féljetek!
Én vagyok, bennem higgyetek!” Alleluja.
Illő, mert ily jót tett velünk,
átadva néki hű szívünk,
Istennek hálát zengenünk, alleluja.

/ ferences költő XV. század /

